

Toma primise un robot de ziua lui. Îl botezase Robo Bobo. Iar băiatul trebuia să-l învețe să se poarte ca oamenii. Eheee, multe învățase robotul, dar uneori îl mai apuca leneveala. Stătea prea mult cu ochii în televizor sau pe tabletă. Pur și simplu n-avea chef să se miște.

— Hai, Robo Bobo, să ieșim să alergăm, că o să ruginești! îi spunea uneori Toma.

Dar robotul, tolănit pe canapea, bâzâia nemulțumit, fiindcă tocmai se uita la un serial de desene animate.

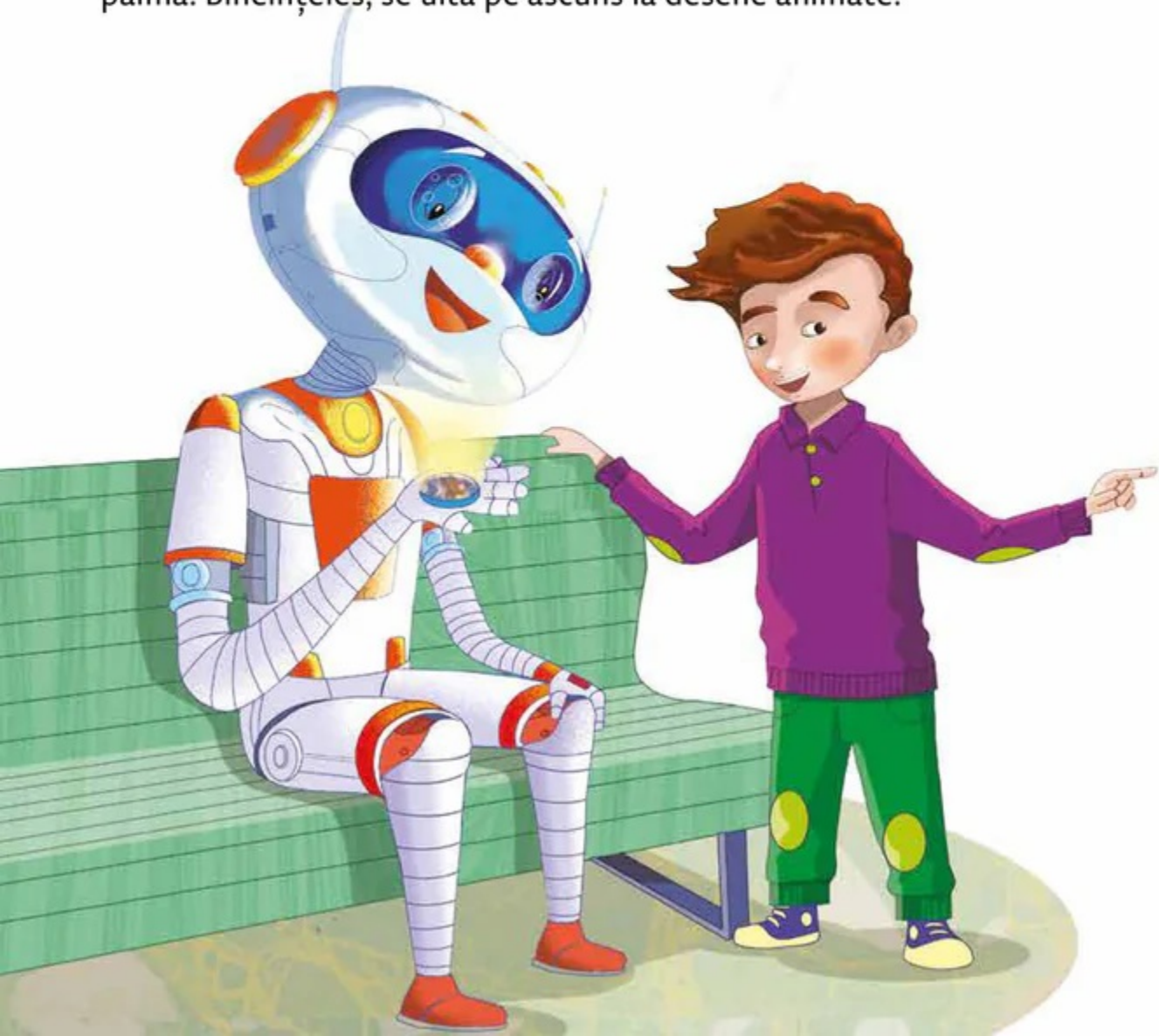
— *Bzz! Robo Bobo aleargă nu! Rugină dăm cu ulei!*

Uneori, Toma și Robo Bobo ieșeau în parc. Acolo era un loc cu aparate de forță, unde, cu mic, cu mare, oamenii lucrau cu mușchii lor. Unii făceau ridicări cu brațele la bară, alții făceau abdomene, mulți se urcau pe funie doar cu forța brațelor.

— Haide, Robo Bobo, încearcă și tu să urci pe funie, îi zicea băiatul.

Dar robotul stătea pe o bancă și se uita într-un ecran mic din palmă. Bineînțeles, se uita pe ascuns la desene animate.

Într-o zi, ca să scape de insistențele lui Toma, robotul acceptă să se urce pe funie. Numai că era ceva ciudat în mișcările lui. Deși se prinsese cu brațele, ele nu se mișcau deloc. Și totuși robotul se ridica.

— Ah, ce trișor! îi zise Toma.

Desigur, din călcâiele robotului ieșea un abur ușor care îl propulsa în sus, fără ca el să facă vreun efort.

— Poate să încercăm cu bicicleta. Să dai la pedale nu e așa de greu, îi propuse băiatul.

Leșiră cu bicicletele și, o vreme, robotul pedală fără chef. Apoi, Toma văzu că roțile bicicletei lui Robo Bobo se învârteau, dar picioarele robotului nu se mișcau. În oglinda retrovizoare a bicicletei, robotul își proiectase un film.

— O, nu, iarăși trișezi, Robo Bobo, îi zise băiatul când își dădu seama ce făcuse robotul.

Cuplase motorul lui electric, cu o curea de transmisie, la discul pedalelor, și își transformase bicicleta într-una electrică.

